

άλαφρυνίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἁ λ α φ ρ ὺ ν ω, δι' ὃ ἰδ. ἁ λ α φ ρ ἔ ν ω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ί σ κ ω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μεουρσ.

Καθίσταμαι ἑλαφρός: Πιάσε λ-λία ξύλα 'πὸ τὸ γομάριν ν' ἁλαφρύνῃ λ-λίον, γιατί ἔν' πολλὰ βαρετόν. Πβ. ἁ λ α φ ρ ἔ ν ω, ἁ λ α φ ρ υ ν ἔ σ κ ω, ἁ λ α φ ρ ὶ ν ω.

ἀλάφρυνσι ἢ, ἀμάρτ. 'λάφρυνσι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἁ λ α φ ρ ὺ ν ω, δι' ὃ ἰδ. ἁ λ α φ ρ ἔ ν ω.

Ἡ ἐκ νοσήματος ἀνακούφισις, ἴασις: Φρ. Ἡ Παναγία νὰ δίγῃ σε τὴ 'λάφρυνσί σου! (εὐχὴ πρὸς ἀσθενή). Συνών. ἁ λ ἄ φ ρ ω σ ι. Πβ. ἁ λ ἄ φ ρ ω μ α.

ἀλάφρωμα τό, ἐλάφρωμα ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 174,3 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀλάφρωμα σύνηθ. ἀλάφρωμα βόρ. ιδιώμ. 'λάφρωμα Σύμ. κ. ἁ. ἄφρωμα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἁ λ α φ ρ ὶ ν ω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ., παρ' ὧ καὶ ἐ λ ἄ φ ρ ω μ α.

1) Ἐλάττωσις βάρους, ἀνακούφισις σύνηθ.: Παροιμ. Ξάπλωμα τῶν ποδιῶν, τῆς κοιλιᾶς ἐλάφρωμα (ἐπὶ τῶν δι' ὀκνηρίαν πεινόντων) ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ τῶν σκηνιτῶν ποιμένων ἀποσκευὴ συναποκομιζομένη κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀλλαγὰς διαμονῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐφ' κί τ' ἀλάφρωμα 'ς τοῦ σπὶτ' τ' κί πάει 'ς τὰ χ'μαθιά. Ἐφ' κα καμπόσ' ἀλαφρώματα 'ς τοῦ χάν', γιατί δὲ βγαίν' τοῦ καψαλουμούλαρον ἀπάν'. Συνών. ξ α λ ἄ φ ρ ο ὺ ν μ α.

Πβ. ἁ λ ἄ φ ρ υ ν σ ι, ἁ λ ἄ φ ρ ω σ ι.

ἀλαφρωμάρα ἢ, ἀμάρτ. ἀλαφρωμάρα Ἡπ. κ. ἁ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁ λ α φ ρ ὶ σ και τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ω μ ἄ ρ α.

Κουφόνοια, μωρία. Συνών. ἁ λ α φ ρ ἄ ρ α, ἁ λ ἄ φ ρ ο - μ γ α λ ι ἄ, ἁ λ α φ ρ ο σ ὺ ν η, κ ο υ τ α μ ἄ ρ α.

ἀλαφρώνω, ἐλαφρώνω Λεξ. Βυζ. ἀλαφρώνω σύνηθ. ἀλαφρών-νω Κύπρ. ἀλαβρών-νω Κύπρ. ἀλαφρώνου βόρ. ιδιώμ. 'λαφρώνω πολλαχ. 'λαφρών-νω Μεγίστ. Σύμ. 'λαφρώνου Θράκ.(Μάδυτ.) κ. ἁ. ἄφρούκχου Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐ λ α φ ρ ὶ. Πβ. Ἡσυχ. «ἀλεγύνεται» κακοῦται, ἐλαφροῦται...». Τὸ ἐ λ α φ ρ ὶ ν ω καὶ παρὰ Πορτ.

1) Μετβ. καθιστῶ τι ἑλαφρόν διὰ τῆς ἀφαιρέσεως μέρους τοῦ βάρους του σύνηθ.: Ἀλαφρώνω τὰ μαλλιά τοῦ κεφαλιοῦ (τὰ κάμνω ὀλιγώτερα ἀποκόπτων μέρος αὐτῶν) Ἀθῆν. Ἀλαφρώνω τὸ μάρομαρο Ἀνδρ. Θ' ἀλαφρώσου νιὰ ψ'χούλλα τοῦ σπὶτ' ἀπὸν τούτ' τὴν πλάκα πῶχ' ἢ σκιπὴ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἑλαφρός ἀφαιρουμένου μέρους τοῦ βάρους μου σύνηθ.: Ἀλάφρωσε τὸ γομάρι - τὸ φορτιό κττ. σύνηθ. Ἀλάφρωσα 'φέτου πουλύ, πέρ'σ' ἤμ'ναν βαρύτιρους Αἰτωλ. 2) Μετβ. ἀνακουφίζω ἐκ τῆς στενοχωρίας, θλίψεως, κόπου κττ. σύνηθ.: Τὸν ἀλάφρωσε τὸ γιαιτρικό σύνηθ. Μ' ἀλαφρώσ' 'ς τὴ δ'λειὰ τοῦ πιδί μ' Αἰτωλ. Ἀλαφρώσ'κα ἀπ' αὐτὸ τοῦ βάρους, ἀλλ' ὥσπου ν' ἀλαφρουθῶ γαῖμα ἔφτ'σα Μακεδ. (Σισάν.) Ἀλαφρώθηκα ἀπὸ τὸν πόνο Πελοπν. (Λακων.) Ἀλαφρώνεται ὁ ἄρρωστος (τρέπεται ἐπὶ τὸ βέλτιον ἢ κατάστασίς του) Κρήτ. Καὶ ἀμτβ. ἀνακουφίζομαι ἐκ τῆς στενοχωρίας, θλίψεως, μόχθου κττ. σύνηθ.: Ἐλάφρωσ' ἢ ψυχὴ μου Μεγίστ. Ἀλάφρωσα νιὰ ψ'χούλα

τώρα π' γίφ'κι τρανὸ τοῦ πιδί μ' (ἀνεκουφίσθην ὀλίγον τι ἀπὸ τὰ οἰκογενειακὰ βάρη κτλ.) Αἰτωλ.

Πβ. ἁ λ α φ ρ ἔ ν ω, ἁ λ α φ ρ υ ν ἔ σ κ ω, ἁ λ α φ ρ υ ν ἰ σ κ ω.

ἀλαφρωπὸς ἐπιθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁ λ α φ ρ ὶ σ και τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -ω π ὶ σ.

Ὁ ὀλίγον τι μωρός, ἀνόητος. Συνών. ἁ λ α φ ρ ο ὺ - σ ι κ ο s. Πβ. ἁ λ α φ ρ ὶ σ 9.

ἀλάφρωσι ἢ, Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἁ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐs. ἐ λ ἄ φ ρ ω σ ι s.

Ἡ ἐκ νοσήματος, πόνου κττ. ἀνακούφισις ἐνθ' ἄν.: Ὁ ἄρρωστος ἔχει ἀλάφρωσι 'ς τοὺς πόνους Κορινθ. Ἀπῆς ἦμα τὸ γιαιτρικό ηῦρα ἀλάφρωσι Κρήτ. Συνών. ἀ λ ἄ φ ρ υ ν σ ι. Πβ. ἁ λ ἄ φ ρ ω μ α.

ἀλαχτάριστος ἐπιθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λαχταριστός <λαχταρίζω, δι' ὃ ἰδ. λαχταρῶ.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἐπιθυμεῖ τις σφοδρῶς, ὁ μὴ ποθητός: Ψάρι ἀλαχτάριστο Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δὲν τρώει τίποτε ἀλαχτάριστο Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

ἀλάχτιστος ἐπιθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητικοῦ ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λαχτιστός <λαχτίζω.

Ὁ μὴ λακτισθεὶς, ὁ μὴ πληγείς διὰ τοῦ ποδός.

Ἀλγερίνικος ἐπιθ. ἀμάρτ. Ἀλγερίνικος Κῶs.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀλγερίνος. Τὸ Ἀλγερίνικος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Ἰταλ. *Algerino*, δι' ὃ ἰδ. Ἀλγερίνος.

Ὁ ἐξ Ἀλγερίου προερχόμενος: Ἀσμ.

Ἀσπρο καὶ κόκκινο χαρτὶ εἶναι τὸ πρόσωπό σου κί Ἀλγερίνικο σπαθὶ τὸ καμαρόφρυνδό σου.

Ἀλγερίνος ὁ, ἀμάρτ. Ἀλγερίνος Πελοπν.(Τριφυλ.) Ἀλιντζερίνος (Πανδ. 15,95).

Τὸ ἐθνικὸν ὄν. Ἀλγερίνος ἐκ τοῦ τοπων. Ἀλγέριον. Τὸ Ἀλιντζερίνος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Ἰταλ. *Algerino*.

Ὁ κάτοικος τοῦ Ἀλγερίου φημιζόμενος ὡς ἄγριος πειρατής: Ἐρχονται κάθε τόσο Μπαρπαρέζοι κί Ἀλιντζερῖνοι καὶ... τὴν κουρσεύουν (ἐνν. τὴν πολιτείαν) καὶ... παίρνουν σκλάβους ἄντρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ (ἐκ παραδ.) Τριφυλ. || Ἀσμ.

Ὁ Σάθας ἐπολέμαγε μὲ τοὺς Ἀλιντζερίνους, τρεῖς ὥρες ἐπολέμαγε, τρεῖς ὥρες καὶ τρεῖς νύχτες (Πανδ. ἐνθ' ἄν.)

ἀλεὰs ὁ, Θράκ. (Αἰν.) Ἰόνιοι Νῆs. (Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. κ. ἁ.) — ΑΒαλ.αωρ. Ἔργα 3,267 ἀλεὸs Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐs. ἀ λ ι ε ὺ s. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. βασιλεὺs - βασιλεῖs καὶ βασιλεὺs κττ. Τὸ ἀ λ ε ὺ s καὶ μεσν. Πβ. Γνωμ. «ἀλγοῦ καὶ πουλλιοπιᾶστος ἄδηλος βίος» (ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,504).

1) Ἀλιεὺs Ἰόνιοι Νῆs. (Κέρκ. Κεφαλ. Λευκ. κ. ἁ.): Παροιμ. Καὶ ποῦ κοιμᾶται ὁ ἀλεὰs τ' ἀγκίστρια του δουλεύουν

